

[Jørgen Gram.]

hængig af afsætningsvilkårene ude omkring og tvinges til at tage hensyn til disse mere end noget andet land.

Da det i 1954 blev besluttet, med England som en stærk fortaler, at tanken om en sammenslutning ikke skulle føres videre som en speciel opgave, men overføres til OEEC, hvor England havde en meget betydelig indflydelse, da var det, de seks brød ud og erklærede: vi vil fortsætte med tanken om et nærmere økonomisk samvirke, eventuelt skabe en union. På dette tidspunkt forsøgte Danmark efter min mening at gå med de seks som aktiv deltager i bestræbelserne, og medens England, der dog havde de største betænkeligheder vedrørende realisationen af planerne, så vidt det er mig bekendt, fortsat beholdt en observatør ved alle de seks landes intimeste rådslagninger og som observatør endog tog ret livlig del i forhandlingerne, så har Danmark ikke gjort det samme; det er, så vidt jeg ved, først for ganske nylig, at de seks har bedt sig fritaget for at have denne engelske observatør til at overvære deres intimeste rådslagninger.

Der er intet land i Europa, hvis livsinteresser berøres stærkere af alle disse påtænkte nydannelser end Danmark, fordi vi er så afhængige af vor landbrugseksport. Det havde da været naturligt, om vi fra første færd havde taget positiv stilling, med aktiv indtræden, til indbydelsen om at være med til sammen med de seks at lægge rammerne og fylde disse ud. Derigennem ville vi have haft den største mulighed for på ethvert tidspunkt at fremføre vore interesser for de andre, til at forstå dem og til forhåbentlig at indføre vore interesser under de kommende aftaler. Men vi gled altså ud, og når det nu oplyses, at det er lige på trapperne til, at vi står over for en snæver økonomisk sammenslutning mellem de seks om gradvis toldunion, om frihandel inden for området, så er det et naturligt spørgsmål: hvordan vil i så fald vor stilling blive, når vi står udenfor? Ja, det fremgik allerede af redegørelsen fra den højtærede økonomi- og arbejdsminister, at vi kan komme til at stå over for ubehagelige handelsbetingelser fra første færd, når vi er uden for denne sammenslutning. Jeg kunne

have lyst til her at spørge, hvad regeringen direkte har til hensigt at foretage sig af effektiv art for at rette fejlen op og få vore interesser virkelig varetaget.

Sagen er jo den, at Danmark er det største landbrugseksporterende land i Europa og står som nr. 3 af eksporterende lande i hele verden. Danmark har nogle og tres procent af sine eksportindtægter fra landbruget, og jeg kan ikke se, at der i en overskuelig fremtid kan skaffes det danske samfund erstatning, hvis landbrugseksporten skulle svigte.

Udviklingen har været den, at medens England så sent som i 1949 aftog 56 pct. af hele vor landbrugseksport, så var denne eksport i 1956 gået ned til 50 pct. Alene i løbet af de to sidste år er England ikke mindst på grund af eller måske særlig på grund af eller udelukkende på grund af sin landbrugspolitik med hensyn til æg gledet helt ud som aftager af denne vare her fra Danmark. Medens England efter krigen, ja, indtil for 2-3 år siden, åftog over 75 pct. af hele vor ægekseport, i 1954 således for 283 mill. kr., aftager England nu ingenting; ja, ikke nok med det, men nu påbegynder man en større eksport. De seks lande derimod, der nu er ved at danne en snæver union for sig, aftog i 1949 21 pct. af vor landbrugsproduktion, men har i 1956 været helt oppe på 34 pct., således at der altså i løbet af de få år er sket en stigning på mellem 50 og 60 pct.

Danmark er tyndt befolket i forhold til andre vesteuropæiske lande; vi har 1,4 indbygger pr. ha landbrugsareal mod 3,6 i Vesttyskland og i England og 5 i Belgien. Da Danmark også har en stor produktion pr. hektar, har vi i Danmark et større overskud af landbrugsvarer, medens de andre lande med deres befolkningstæthed og stærkere industrialisering får et større overskud af industrivarer, som de må have afsætning for. Danmarks store landbrugsproduktion skyldes ikke som ofte antaget en særlig stor indførsel af korn, idet vi kun indfører ca. 200 kg udefra pr. ha landbrugsareal. England er verdens største importør både af korn og husdyrprodukter, til trods for at dette land til kunstig forøgelse af sin egen produktion årligt giver et kontant tilskud til egne landbrugere, der er lige så stort som værdien af hele Danmarks årlige landbrugseksport